

Waene emmand! Dummeti, kui ta sed-
da mitte kiuste pärrast omma mehhe was-
to teinud, siis ta südda wõhtis lota Jum-
mala peäle — Agga kui ta tiggedast süd-
damest mehhe wasto sedda teinud, ja nüüd
kui üks Jummalala ingel nende ees tahtis
näita, kes temma süddame sisse ei selletand
näha, siis närris üks kibbe hambas tem-
ma süddant. Sest kui se isse langeb, kes
teist tahhab hukka sata, siis wautab häbbi
ja wallo tedda ennast mahha. Agga selle
sure ehmatusse sees tulli emmanda mele, et
seäl liggidel üks totter inimenne olli, kes
keif kohhe uskus — tedda kutsus ta keldri,
ja näitis temmale neist furnuttest esite ag-
ga ühhe, ja lubbas temmale üht hõbbe rah-
ha-tükki anda, kui ta sedda tonti (nenda
nimmetas ta temma wasto sedda furnut)
senna jõkke piddi kandma, mis nattuke maad
seält ärra olli. — Sesamma totter olli
üks wägga kange kehaga mees, agga ni
kummal kui dinas, pistis siis ka kohhe sedda
tonti ühhe kotti sisse, ja puistas tedda jõkke.

Agga kui ta omma rahha tulli sama,
wiis emmand tedda jälle keldri ja näitis
temmale sedda teist furno. Ennä, ütles se
totter siis: meie tont on taggasi tulnud.
Mis cest ma sulle siis nüüd rahha annan?
ütles se emmand jälle. Siis wõttis se tot-
ter sedda furnud ja pistis tedda omma kot-
ti, üteldes: woi minna pean sinno pärrast
omma rahhast ilma jäma, ja wiis ka ted-
da jõkke. Keif se sündis pimmeda de aial
wasto hommikut.

Kui nüüd se totter mollemad furnud
wette olli wiskand, siis ta isse läks sülla
peäle waatma, kas se tont jälle piddi wälja
tulles. Agga kui ta ei kuigi aega seäl
seisnud, tulli Namo ülle sülla, sest ta olli
jälle tee peält taggasi tulnud ja ommad hob-
bosed ühhe kõrtsi jätanud, sepärrast, et ta
ikka weel kartis, ommad wennad kussagi
seäl ollemast, et küt ta keige ustawam sõb-
ber keif kohhad olli-läbbi kuland; sest kelle
ennese süddames õigust ei olle, ei sel olle ka
lotust teiste peäle. Agga kui Namo senna